

FIRST LANGUAGE THAI

0518/02

Paper 2 Reading and Directed Writing

May/June 2012

2 hours 15 minutes

Additional Materials: Answer Booklet/Paper

READ THESE INSTRUCTIONS FIRST

If you have been given an Answer Booklet, follow the instructions on the front cover of the Booklet.
Write your Centre number, candidate number and name on all the work you hand in.
Write in dark blue or black pen.
Do not use staples, paper clips, highlighters, glue or correction fluid.

Answer **all** questions.
Dictionaries are **not** permitted.

At the end of the examination, fasten all your work securely together.
The number of marks is given in brackets [] at the end of each question or part question.

คำสั่ง สำหรับผู้เข้าสอบ

เขียนชื่อและเลขประจำตัวสำหรับผู้เข้าสอบ พร้อมทั้งหมายเลขประจำหน่วยสอบ
ลงในช่องว่างที่ให้ไว้ในสมุดเขียนคำตอบหรือกระดาษคำตอบทุกแผ่น
ต้องใช้กระดาษที่แจกเท่านั้นสำหรับตอบข้อสอบ
เขียนคำตอบทั้งสองหน้าของกระดาษที่ใช้ทุกแผ่น เขียนด้วยหมึกสีน้ำเงิน หรือหมึกดำ
ควรใช้ดินสอเขียนร่างคำตอบ
ห้ามใช้กาบ น้้ายาลบคำผิด ปากกาเน้นข้อความ ที่หนีบกระดาษ หรือที่เย็บกระดาษ
ห้ามใช้พจนานุกรม

ต้องทำทุกข้อ ไม่มีให้เลือก

คะแนนสำหรับข้อสอบแต่ละข้ออยู่ในวงเล็บท้ายข้อสอบนั้น ๆ
หากนักเรียนใช้กระดาษตอบมากกว่าหนึ่งแผ่น ต้องผูกกระดาษทุกแผ่นเข้าด้วยกัน

This document consists of **6** printed pages and **2** blank pages.

ข้อสอบตอนที่ 1

บทความที่ 1

ข้างหลังภาพ: นวนิยายโรแมนติกของสตรีผู้แสวงหาความรัก

หลังจากเรื่องสงครามชีวิต ซึ่งแสดงโศกนาฏกรรมแห่งความรักอันเกิดจากปัญหาทางเศรษฐกิจแล้ว **“ศรีบูรพา”** ได้สร้างสรรคนวนิยายที่ถือว่าเป็นจุดสุดยอดของงานวรรณศิลป์ คือเรื่องข้างหลังภาพ เหตุที่กล่าวว่านวนิยายเรื่องนี้เป็นจุดสุดยอดของงานวรรณศิลป์ เพราะเป็นนวนิยายที่งดงามถึงพร้อมด้วยเนื้อหา และกลวิธีการประพันธ์ **“ศรีบูรพา”** เขียนนวนิยาย และเรื่องสั้นเป็นเรื่องรัก-ร้างไว้หลายเรื่อง ทั้งที่จบดีและจบร้าย แต่ไม่มีเรื่องใดประทับใจเท่ากับเรื่องของความรักต้องห้าม ต่างวัย ต่างศักดิ์ ระหว่าง **ม.ร.ว. กิริติ** กับ **นพพร** ใน **ข้างหลังภาพ** เพราะอุปสรรคของความรักในเรื่องนี้ทับซ้อนหลายชั้น ตั้งแต่ฝ่ายหญิงแต่งงานแล้ว มีอายุมากกว่าฝ่ายชาย ตลอดจนสูงศักดิ์ด้วยฐานะันดรและสถานะทางสังคม เรื่องราวของความรักอันท้อแท้จบลงด้วยความตายของ **ม.ร.ว. กิริติ**

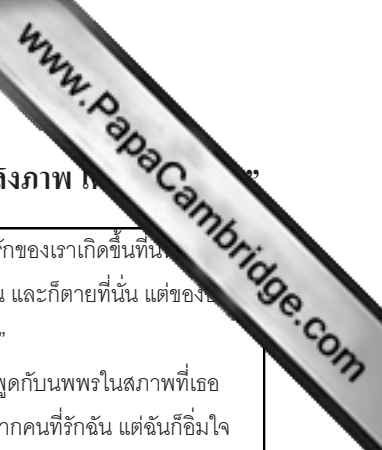
สำหรับผู้เขียนบทความนี้ เลือกที่จะมองนวนิยายเรื่องนี้ว่าเป็นนวนิยายรักโศกของสตรีผู้แสวงหาความรัก ผู้แต่งไม่ได้เน้นปัญหาช่องว่างระหว่างวัย หรือช่องว่างระหว่างชนชั้นของตัวละครเลย หากแต่ประเด็นที่นำเสนอให้ผู้อ่านขบคิดผ่านเรื่องราวชีวิตของตัวละครคือ เรื่องความรักและการแต่งงาน โดยชี้ว่า การแต่งงานโดยปราศจากความรักสามารถมีความสุขได้ แต่ความรักโดยปราศจากการแต่งงานคือความทุกข์มหันต์ นับเป็นความจริงที่หญิงสาวชาติตระกูลสูงในยุคสมัยที่ **“ศรีบูรพา”** แต่งนวนิยายเรื่องนี้ยังไม่อาจเลือกใช้ชีวิตได้ตามใจชอบ พวกเขาอาจมีความมั่งคั่ง มีชีวิตที่มั่นคง แต่ไร้อิสระ ราวนกน้อยในกรงทอง ประตูที่เปิดไปสู่หนทางแห่งอิสรภาพของหญิงสาวเหล่านั้นมี ๒ ประตู นั่นคือ การศึกษาและการแต่งงาน แต่สำหรับสตรีที่เป็นชนชั้นสูง แม้จะมีโอกาสดีในด้านการศึกษาก็แต่เธอก็ไม่มีโอกาสใช้ความรู้ในการทำงานร่วมกับคนอื่น ๆ ความรู้ที่เธอมีจึงมีประโยชน์เพียงเสริมสร้างคุณภาพชีวิต อย่างเช่น ทำให้คุณหญิงกิริติ รักศิลปะ และรู้จักกรรมวิธีบำรุงรักษาความงามให้คงทน ดังนั้น สำหรับหญิงผู้ดี การแต่งงานเป็นประตูเดียวที่เปิดไปสู่โลกกว้าง คุณหญิงกิริติผู้เฉลียวฉลาดจึงรู้ว่าเธอตัดสินใจแต่งงานด้วยเหตุผลใด หรืออีกนัยหนึ่ง เธอไม่มีทางเลือกอื่นใดอีกแล้ว เพราะสิ่งที่เธอปรารถนาที่สุดคือชีวิตคู่

“ศรีบูรพา” ให้นพพรเป็นผู้เล่าเหตุการณ์ในเรื่องนี้ ผู้อ่านจึงไม่สงสัยเลยว่าความรักค่อย ๆ ก่อเกิดในใจของนพพรได้อย่างไร ในเมื่อผู้หญิงสูงวัยที่เขาได้พบ แสนสวยและเยาว์กว่าวัยจริง อ่อนหวาน มีน้ำใจ และมีความเฉลียวฉลาดในการสนทนา เขาและเธอมีโอกาสพบปะกันตามลำพังบ่อยครั้ง และบรรยากาศธรรมชาติสวยงามก็เป็นใจ นพพรจึงเป็นตัวละครที่มีพัฒนาการ มีเลือดเนื้ออารมณ์ราวบุคคลจริง รวมทั้งเมื่ออารมณ์เร้าร้อนผ่อนคลายเพราะกาลเวลา ความห่างไกลและการที่คุณหญิงกิริติไม่ได้สนองตอบก็เป็นไปตามธรรมชาติมนุษย์อย่างที่แท้จริงได้

ส่วนคุณหญิงกิริติแม้จะดูเหมือนไร้อารมณ์ เพราะผู้อ่านจะรู้สึกได้ชัดเจนว่าจิตใจของเธอแน่วแน่มั่นคง เธอแทบจะไม่หวั่นไหววาบวามไปกับการรุกเข้าของนพพร ไม่ว่าด้วยวาจาหรือด้วยการกระทำก็ตาม เธอจะมีคำพูดเชิงสั่งสอนที่ยับยั้งอารมณ์ของนพพร เหมือนน้ำเย็นที่ราดบนกองไฟ หรือพูดตัดบทเปลี่ยนเรื่องเสีย รวมทั้งแสดงกิริยาวาจ่าเป็นปกติราวกับไม่มีสิ่ง “ผิดปกติ” เกิดขึ้น ลักษณะเช่นนี้ทำให้ตัวละครผู้นี้ส่งางาม เป็นแบบอย่างของสตรี ผู้มีสติควบคุมตนเองได้ตลอดเวลา สมกับที่เธอมีวัยสูงกว่า และได้รับการอบรมศีลธรรมจรรยาอย่างเคร่งครัด อย่างไรก็ตาม ผู้อ่านรับรู้แต่ปฏิกริยาภายนอกของตัวละครนี้ แต่แทบจะไม่ทราบเลยว่าเธอคิดอะไรรู้ในใจ เธอเสียใจหรือไม่ที่พบนพพรเข้ากันไป เธอจะคิดใหม่ว่าความรู้สึกที่เกิดขึ้นเป็นเพียงอารมณ์ชั่ววูบ เพราะเธอประกาศชัดเจนแล้วว่า เธอไม่เชื่อเรื่องความรักต่างวัย เธอรักรณพพรหรือไม่ หากเธอไม่มีพันธะสังคมจะยอมรับการครองคู่ของสาวแก่กับหนุ่มอ่อนหรือ ฯลฯ เหล่านี้อาจเป็นข้อสงสัยในใจผู้อ่านที่ผู้แต่งไม่ได้ตอบไว้ เพราะผู้อ่านรู้จักคุณหญิงกิริติจากมุมมองของนพพร นพพรจึงไม่อาจล่วงรู้ความในใจลึกซึ้งของคุณหญิงกิริติเช่นกัน ถึงกระนั้นคุณหญิงกิริติมิได้ตำรอนนพพรเสียทีเดียว เธอเหมือนคนบังคับบ่าว ที่ผ่อนสายป่านบ้างบางครั้ง ดึงรั้งไว้บ้างบางครั้ง ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าเธอมี “ใจ” ให้นพพรอยู่ไม่น้อย จนกระทั่งกระจ่างชัดด้วยประโยคที่เป็นอมตวาจาของนวนิยายเรื่องนี้ “ฉันตายโดยปราศจากคนที่รักฉัน แต่ฉันอิมใจว่า ฉันมีคนรัก”

การที่คุณหญิงกิริติเป็นตัวละครที่ “อ่านไม่ออก” จึงสร้างความสนใจใคร่รู้แก่ผู้อ่านไม่น้อยไปกว่านพพร นอกจากนี้ **“ศรีบูรพา”** ยังสร้างความรู้สึกระทึกใจ (Suspension) แก่คนอ่านตลอดทั้งเรื่อง โดยให้คุณหญิงกิริติและนพพรมีบทสนทนาที่ผลัดกันรุกผลัดกันถอย รวมทั้งความรักระหว่างคุณหญิงกิริติ และนพพรที่ขานานกันไปอย่างไม่ลงตัว ดังที่เธอบอกแก่นพพรก่อนสิ้นใจว่า “ความรักของเธอเกิดที่นั่น และก็ตายที่นั่น แต่ของอีกคนหนึ่งยังรุ่งโรจน์อยู่ในร่างที่กำลังจะแตกดับ” นวนิยายเรื่องนี้จึงลงเอยอย่างแสนเศร้า สะเทือนอารมณ์แต่ประทับใจคนอ่านยาวนาน นับเป็นผลสำเร็จของการสร้างสรรคนวนิยายรักเรื่องนี้ จึงกล่าวได้ว่า **ข้างหลังภาพ** เป็นนวนิยายที่ยอดนิยมนที่ประกาศความสำเร็จของ **“ศรีบูรพา”** ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการสร้างนวนิยายในแนวเพื่อชีวิตอย่างเรื่อง จนกว่าเราจะพบกันอีก และแลไปข้างหน้า และจะเป็นอมตะนิยายที่ตรึงใจผู้อ่านไปทุกยุคทุกสมัย

ดัดแปลงมาจากงานเขียนของ รื่นฤทัย สัจจพันธุ์ นิตยสารสกุลไทย
ฉบับที่ 2670 ปีที่ 52 ประจำวันอังคารที่ 20 ธันวาคม 2548

“ข้างหลังภาพ” เป็นเรื่องราวความรักต่างวัยของ “นพพร” นักศึกษาวัย 22 ปีซึ่งเดินทางไปศึกษาวิชาการทางด้านธนาคารที่ประเทศญี่ปุ่น กับ “หม่อมราชวงศ์กิริติ” ภรรยาสาววัย 35 ปีของเจ้าคุณอภิการบดีที่มีอายุมากถึง 50 ปีซึ่งมองว่าตัวเองอาจไม่เคยมีความรักแม้จะเกิดมารูปร่างหน้าตา สวยงามเกินใครก็ตาม ขณะเดินทางไปฮันนีมูนที่ประเทศญี่ปุ่นเป็นเวลา 10 สัปดาห์

การที่นพพรได้มีโอกาสเข้ามาดูแลการเดินทางไปพักผ่อนที่ประเทศญี่ปุ่นให้กับเจ้าคุณอภิการบดีและคุณหญิง ทำให้นพพรได้ใกล้ชิดคุณหญิง จนถึงระดับที่ก่อให้เกิดเป็นความรัก ซึ่งน่าจะเรียกว่าเป็นความรักครั้งแรกของทั้งนพพรและคุณหญิงก็ว่าได้ ความใกล้ชิดและการพยายามหาโอกาสใกล้ชิดกันของทั้งคู่ แม้คุณหญิงจะแสดงออกอย่างชัดเจนว่าหลงรักอย่างบ้าคลั่งต่อคุณหญิง แต่คุณหญิงก็ทำได้แต่เพียงการสื่อความนัยผ่านคำพูดและการแสดงออกบางอย่าง ซึ่งด้วยชนบและศักดิ์ศรีของการเป็นลูกเจ้า รวมถึงฐานะภรรยาของเจ้าคุณอภิการบดีทำให้เธอไม่สามารถทำอะไรได้มากกว่านั้น แต่นพพรเองก็ไม่สามารถตีความหมายโดยนัยนี้ออกมาได้ แต่พรำบ่นและคะยั้นคะยอให้คุณหญิงเอ่ยคำว่ารักออกมา ซึ่งคุณหญิงก็ไม่เคยเอ่ยออกมาจนกระทั่งบั้นปลายชีวิตของเธอ

หลังจากเจ้าคุณอภิการบดีและคุณหญิงเดินทางกลับเมืองไทย นพพรซึ่งยังเฝ้ารักจากความรักที่มีอย่างล้นเหลือต่อคุณหญิงก็พรำพรรณนาผ่านจดหมายหลายฉบับที่มีถึงคุณหญิง ซึ่งคุณหญิงเองก็ตอบกลับบ้างตามสมควรและสื่อความหมายหลาย ๆ อย่างผ่านตัวอักษรในจดหมาย ซึ่งนพพรก็ยังคงเป็นนพพรที่ไม่เข้าใจความหมายโดยนัยและทำได้แต่เพียงการเพียรพยายามให้คุณหญิงเขียนคำว่ารักผ่านจดหมายมา

แต่ระยะเวลาถึง 5 ปีที่ห่างกันไป ทำให้นพพรคลาญความรู้สึกว่าร้อนของความรักลงไปเรื่อย ๆ เป็นระยะ ๆ ก่อนที่ความรู้สึกที่มีต่อคุณหญิงจะไม่ต่างอะไรไปกับมิตรภาพที่มีให้กัน ในขณะที่คุณหญิงยังคงรักต่อความรักครั้งนั้นโดยไม่ลืมนั่น โดยเฉพาะเหตุการณ์ที่นพพรได้สารภาพรักต่อคุณหญิงที่มีตาเกะ ท่ามกลางโศกหินผาริมลำธารที่ไหลเอื่อยริมเชิงเขา มิตาเกะ ซึ่งภายหลังคุณหญิงสะท้อนออกมาเป็นภาพวาดสีน้ำที่เธอมอบให้แก่นพพรในโอกาสที่เขาแต่งงานกับคู่หมั้นที่พ่อของเขาจัดหาให้ แม้ภายหลังเจ้าคุณอภิการบดีจะเสียชีวิตลงและหลังจากการกลับจากประเทศญี่ปุ่นมาอยู่ประเทศไทยอย่างถาวรของนพพรแล้ว แต่ความพลุ่งพล่านในจิตใจของนพพรกลับไม่ได้เกิดขึ้นเหมือนเมื่อครั้งที่พบกันครั้งแรกอีกแล้ว

หม่อมราชวงศ์กิริติล้มป่วยหนักภายหลังทราบข่าวการตัดสินใจแต่งงานของนพพร ก่อนที่นพพรจะทราบความในใจของคุณหญิงในวันที่เขาไปเยี่ยมคุณหญิงและรับของขวัญแต่งงานจากเธอ ซึ่งคือ ภาพวาดสีน้ำ

ที่มีตาเกะ ซึ่งคุณหญิงบอกว่าเป็นที่ที่ “ความรักของเราเกิดขึ้นที่นี่” จะตอกย้ำนพพรว่า “ความรักของเธอเกิดขึ้นที่นี่ และก็ตายที่นั่น แต่ของของคนหนึ่งยังรุ่งโรจน์อยู่ในร่างที่กำลังจะแตกดับ”

ก่อนสิ้นใจ คุณหญิงเขียนลงกระดาษเพื่อพูดกับนพพรในสภาพที่เธอไม่มีแม้แรงจะพูดว่า “ฉันตายโดยปราศจากคนที่รักฉัน แต่ฉันก็ภูมิใจว่า ฉันมีคนที่ฉันรัก” ซึ่งเป็นประโยคทองที่ติดตราตรึงใจคนดูภาพยนตร์และอ่านหนังสือเรื่อง “ข้างหลังภาพ” นี้มาก

มีข้อสรุป 2 ข้อจากเรื่องนี้ คือ หนึ่ง นพพรเป็นผู้ชายที่ค่อนข้างซื่อป้อในเรื่องความรักพอสมควร เขาไม่สามารถตีความนัยใด ๆ ได้เลยแม้กระทั่งยามที่หญิงคนที่เขาเคยรักอย่างสุดหัวใจกำลังจะตาย และเธอดังมาเฉลยให้เขารู้เอง สอง หม่อมราชวงศ์กิริติเป็นคนน่าสงสารมากที่เกิดในยุคนี้ เรื่องศักดินาและขนบธรรมเนียมที่เคร่งครัดยังคงบีบบังคับรูปแบบการดำรงชีวิตอยู่ ถ้าคุณหญิงเกิดในยุคนี้ เธออาจจะอาศัยเอ็มมอกรักนพพรอย่างง่าย ๆ เพียงคลิกสัญลักษณ์รูปหัวใจและส่งไปเท่านั้น และนพพรอาจจะเข้าใจง่าย ๆ โดยไม่ต้องตีความให้เมื่อยหัวสมอง

ผมไม่แน่ใจว่า ถ้าผมเป็นนพพร ผมจะซื่อป้อเหมือนเขาหรือเปล่า ผมจะคร่ำครวญให้คุณหญิงกล่าวคำว่ารักกับผมหรือเปล่า แต่ที่แน่ ๆ ผมไม่เคยมองว่าการเอ่ยคำว่า “รัก” มีความสำคัญมากกว่าพฤติกรรมที่แสดงออกมาซึ่งสามารถตีความโดยนัยได้ ผมอาจจะเป็นคนคิดเล็กคิดน้อยและตีความทุกพฤติกรรมที่คนอื่นมีต่อผม ซึ่งทำให้ผมพอจะประเมินความรู้สึกของคนคนนั้นได้ แม้ผมอาจจะตีความผิดไปก็ได้ ที่สำคัญผมเจ้าเล่ห์เพียงพอที่จะตีความเข้าข้างตัวเองอยู่เสมอ

ในโลกยุคเอ็ม iPod และ iPhone ผมคิดว่าเรายังสามารถหาคนอย่างนพพรและ ม.ร.ว.กิริติ ได้อยู่บ้างประปราย ผมว่ามันโรแมนติกกับการตีความหมายโดยนัย แม้บางครั้งหัวใจจะเรียกร้องอยากได้ยินคำตอบตรง ๆ ให้เร็วที่สุดก็ตาม ที่สำคัญผู้หญิงเป็นอะไรที่เข้าใจยากเหลือเกิน การตีความหมายจึงอาจจะต้องคิดซับซ้อนหลายชั้น และอาจจะนำไปสู่การตีความผิดก็เป็นได้

นพพรเข้าใจว่าข้างหลังภาพนั้นมีได้แค่กระดาษแข็งแผ่นหนึ่งและต่อไปคือผนัง แต่ข้างหลังภาพนั้นมีชีวิต และเป็นชีวิตที่ตรึงตราอยู่บนดวงใจของนพพรตลอดไปก็ต่อเมื่อมันสายไปแล้ว ผมหวังว่าจะไม่เป็นแบบนพพรที่ไม่สามารถตีความหมายโดยนัยอะไรได้ และไม่ยอมเป็นแบบ ม.ร.ว. กิริติ ที่ต้องตายโดยปราศจากคนที่รักผม และถ้ามีโอกาสที่มีตาเกะเกิดขึ้น ผมก็จะไม่ปล่อยให้ความหมายโดยนัยใด ๆ ผ่านหูผ่านตาไปเหมือนนพพรเป็นแน่

ดัดแปลงจากงานเขียนของ “อิฐบล็อคน”
www.asamahidol.org

ตอบคำถามเป็นภาษาไทย

ข้อสอบตอนที่ 1

ข้อ 1

ให้นักเรียนสรุปใจความจากบทความวรรณกรรมวิจารณ์เรื่อง “ข้างหลังภาพ: นวนิยายโรแมนติคของสตรีผู้แสวงหาความรัก” โดย รีนฤทัย สัจจพันธุ์ และ “ข้างหลังภาพ” โดย “อิฐบล็อดค”

โดยมีเนื้อหาครอบคลุมใน 3 ประเด็นคือ

- เนื้อเรื่องย่อ
- จุดเด่นของงานเขียนที่ทำให้หนังสือเล่มนี้ประสบความสำเร็จ
- ข้อสรุปของ “อิฐบล็อดค” ที่มีต่อวรรณกรรมเรื่อง “ข้างหลังภาพ”

หมายเหตุ

- ใช้ข้อมูลจากบทความทั้งสองบท
- ห้ามสอดแทรกความคิดเห็นของนักเรียนลงไปในงานนี้
- ใช้ถ้อยคำหรือสำนวนตัวเองให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ตัวอย่างที่ยกมาจากบทความ ต้องนำมาเรียบเรียงเป็นคำพูดของนักเรียนเอง
- เรียงลำดับประเด็นตามที่เห็นสมควร
- เขียนให้ได้ความยาวโดยไม่เว้นบรรทัด ประมาณหนึ่งหน้า ขึ้นอยู่กับขนาดลายมือ

[20]

ข้อ 2

เนื่องจากทางโรงเรียนของนักเรียนได้จัดงานละครการกุศล เรื่อง “ข้างหลังภาพ” เพื่อนำเงินไปช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัยน้ำท่วม นักเรียนในฐานะผู้จัดงานคนหนึ่งเขียนข้อความเชิญชวนลงในแผ่นพับ โดยแนะนำละครเรื่อง “ข้างหลังภาพ” ให้เพื่อนทราบ

- ใช้ข้อมูลจากบทความทั้งสองบท
- เรียบเรียงด้วยภาษาของตัวเอง
- เขียนให้น่าสนใจ ชัดเจน ชวนติดตาม
- เขียนให้ได้ความยาวโดยไม่เว้นบรรทัด ประมาณหนึ่งหน้า ขึ้นอยู่กับขนาดลายมือ
- ไม่ต้องออกแบบแผ่นพับ ควรเน้นเนื้อหา

[20]

ข้อสอบตอนที่ 2

ชะการ์รียา อมตยา กวีซีไรต์ผู้สร้างฉันทลักษณ์ใหม่

กวีนิพนธ์เรื่อง "ไม่มีหญิงสาวในบทกวี" ของ ชะการ์รียา อมตยา ซึ่งเป็นบทร้อยกรองอิสระ ไร้ฉันทลักษณ์ ที่คว่ำรางวัลซีไรต์ของประเทศไทย ประจำปี 2553 ได้สร้างความประหลาดใจให้กับวงการวรรณกรรมไทย เพราะเวลานับเป็นครั้งแรก ที่กวีนิพนธ์นอกขนบได้รับการยอมรับในวงกว้างของประเทศไทยอย่างไร้ขีด

"การที่บทร้อยกรองอิสระได้รับการตัดสินได้รับรางวัลซีไรต์ด้วยมติเอกฉันท์ เป็นปรากฏการณ์พิเศษ แม้แต่กรรมการก็ไม่คาดคิด ว่าไปแล้วเป็นปรากฏการณ์ใหม่ปลุกให้คนสนใจกวีนิพนธ์มากขึ้น ทั้งยังทำให้คนเข้าใจความหมายของบทร้อยกรองอิสระ" นี้เป็นคำพูดที่ รศ.ดร.สรณัฐ ไตลังคะ หนึ่งในกรรมการตัดสินรางวัลซีไรต์และนายกสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ บอกด้วยความตื่นเต้น ในงานพบนักเขียนซีไรต์คนใหม่ ประจำปี 2553

ชะการ์รียา เกิดที่ จ.นราธิวาส และเติบโตในชุมชนมุสลิมชาวมลายู ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองสำหรับเขาและภรรยาเรียนภาษาไทยจากโรงเรียนประถมศึกษา พอจบมัธยมปลายก็ตัดสินใจไปเรียนต่อปริญญาตรีด้านอิสลามศาสตร์ ภาษาและวรรณคดีอาหรับที่ประเทศอินเดีย และทำให้เขาสนใจงานเขียนบทกวีจริง ๆ ในตอนนั้น

"เกิดความบังเอิญหลายอย่าง ช่วงปี 1 ปี 2 ผมเรียนหนังสือไม่รู้เรื่อง ก็เอาดินสอมาเขียนสิ่งที่ตัวเองรู้สึก สิ่งที่ประสบพบเจอกับการเป็นนักเรียนต่างประเทศ หลังจากเขียนแบบนั้นก็คิด เวลาไปไหนมาไหนในอินเดีย ประทับใจก็เขียน กลายเป็นนิสัย มีสมุดบันทึกติดตัว ขณะเรียนผมสนใจวรรณคดีอาหรับร่วมสมัยและวรรณคดีอาหรับคลาสสิก พอกลับมาเมืองไทยก็เขียนบทกวีแล้วก็เลือกโพสต์งานเขียนในอินเทอร์เน็ตเพราะคิดว่าเป็นสื่อที่น่าสนใจ จากนั้นมีคนแนะนำให้เขียนลงนิตยสาร แต่ไม่ฟังเพราะยังสนุก เขียนงานเสร็จก็โพสต์ลงเว็บไซต์และบล็อกหลาย ๆ แห่ง ไม่สนใจว่าต้องถูกตีพิมพ์ด้วยซ้ำไป ใช้นามปากกาว่า "ปฤชุน" กวีหนุ่มมุสลิมจากเทือกเขาบูโด เล่าให้ฟัง

แต่ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจรวบรวมผลงานบทกวีจำนวนหนึ่งเข้าประกวดที่อินดี้ บู้ก อวอร์ด โดยมีมนตรี ศรียงค์ กวีรุ่นพี่ คัดงานเขียนรวมเล่มและตั้งชื่อเรื่อง "สนามเด็กเล่นของหนูจะมีกระบี่เปิดไหมหนอ?" ซึ่งหนังสือทำมือเล่มนี้ได้รับรางวัลชมเชยในครั้งนั้น จากนั้นจึงมีผลงานบทกวีตีพิมพ์ตามนิตยสาร รวมถึงผลงานแปล

สำหรับกวีนิพนธ์ชื่อ "ไม่มีหญิงสาวในบทกวี" ชะการ์รียาบอกว่า เป็นบทกวีที่เขียนระหว่าง 10 ปีที่อยู่เมืองไทย เป็น 14 เรื่องเดิมที่เคยทำหนังสือทำมือและเขียนลงอินเทอร์เน็ต ได้เลือกบทหนึ่งชื่อ "ไม่มีหญิงสาวในบทกวี" มาเป็นชื่อเรื่อง บอกเพื่อน ๆ ก็รับไม่ได้กัน เพราะงานเขียนที่พวกเขารับรู้ไม่ใช่แนวนี้ จะเป็นฮาร์ดคอร์ แน่ๆ แน่ๆ ก็เป็นชนบในการตั้งชื่อกวีนิพนธ์ที่ต้องมีความขลัง แต่เล่มนี้ดูเป็นป๊อป ก็เลือกชื่อนี้ แม้ไม่ใช่บทกวีที่ตีพิมพ์ที่สุดเพราะทำให้ผู้อ่านหงุดหงิดและตั้งคำถาม

จากคำประกาศของคณะกรรมการตัดสินรางวัลซีไรต์ที่นำมาบอกกล่าวถึงกวีนิพนธ์เล่มนี้ว่า โดดเด่นที่เสนอแนวคิดผสมผสานวรรณศิลป์และปรัชญาไว้ได้อย่างลงตัว กวีซีไรต์คนใหม่บอกว่า ไม่เคยสังเกตว่าตัวเองเขียนปรัชญาในงาน มันเหมือนอยู่ในหัว ทุกอย่างที่เขียนเป็นปรัชญาได้หมด ไม่จำเป็นต้องเป็นความคิดที่สูงส่ง งานเขียนบทกวีของตนอาศัยแรงบันดาลใจที่เกิดขึ้นจากการที่เรากระทบสิ่งต่าง ๆ แต่ถ้ามันไม่กระทบสักทีก็ต้องแสวงหาแรงบันดาลใจ อย่างการอ่านหนังสือ อ่านนิยาย หรือการดูงานศิลปะ ภาพ 1 ชิ้น ก็สามารถเขียนบทกวีได้ โดยมี Key Word ในการเขียน

"ผมคิดว่าบทกวีควรที่จะก้าวข้ามความเป็นรัฐชาติและภาษาต่าง ๆ บทกวีน่าจะอ่านได้จากคนทั่วโลก เราอ่านบทกวีคนอื่นรู้สึกได้ คนอ่านบทกวีของเราแล้วรู้สึกได้เช่นกัน ไม่จำเป็นต้องใช้สีทองหรือสลักเสลาเป็นลายไทย แต่ผมไม่ได้ปฏิเสธงานฉันทลักษณ์ลายไทย ที่ไม่เขียนเพราะไม่ถูกจริตผมและเพื่อน ๆ ก็เขียนกวีฉันทลักษณ์ลายไทยดี ๆ มากมาย เรายอมรับซึ่งกันและกัน" ชะการ์รียาแสดงทัศนะ

มีคำถามว่าเหตุใดผู้เขียนจึงใช้การอ้างถึงในเนื้อหาตั้งแต่กวีนิพนธ์ นวนิยาย ปรัชญา ศาสนา จนถึงภาพศิลปะ ที่อาจทำให้คนอ่านซึ่งไม่รู้ถึงสิ่งที่กวีอ้างถึงเกิดความไม่เข้าใจ ประเด็นนี้ ชะการ์รียาระบุว่า ที่ใช้การอ้างถึงเพราะว่ามันเพิ่มจินตนาการและทำให้ผู้อ่านต่อยอดได้อีก หากวันใดผู้อ่านได้อ่านแล้วอยากรู้ว่านักปรัชญาใครบ้าง ก็ไปสืบค้นต่อ ระหว่างนั้นจะเจออื่น ๆ อีกมากมายที่ตัวเองอาจไม่เจอด้วยซ้ำ หรือคำคำหนึ่งที่ไม่เข้าใจ คนคนหนึ่งจะได้ต่อยอดมากขึ้นเมื่อไปเปิดบรรณานุกรม ก่อนถึงคำนี้จะเจอคำอีกมาก บทกวีมีฟุตโน้ตต่อท้ายก็ได้ แต่ตนว่าไม่สวยงาม

นอกจากเขียนและแปลบทกวีแล้ว ชะการ์รียาเป็นเว็บมาสเตอร์และผู้ก่อตั้งเว็บไซต์ www.thaipoetsociety.com ซึ่งเป็นชุมชนทางเลือกสำหรับผู้นิยมชมชอบงานเขียนบทกวี บทกวีที่สมาชิกโพสต์ลงเว็บไซต์เป็นงานเขียนดี ๆ เทียบเท่าบทกวีที่ตีพิมพ์ และยังจัดกิจกรรมส่งเสริมกวีนิพนธ์อีกด้วย

กับรางวัลซีไรต์ที่ได้รับ ชะการ์รียาเผยความรู้สึกในตอนท้ายว่า ไม่ได้คาดคิดว่าจะได้ เพราะไม่มั่นใจในกรรมการ ดูจากรายชื่อคณะกรรมการเป็นชนบมาก พร้อมทั้งบอกว่า บทกวีมีชีวิตของมันเอง ผู้อ่านมีสิทธิตีความ คงไม่สามารถอธิบายงานตัวเอง เพราะไม่ต้องการครอบงำความคิดผู้อ่าน งานศิลปะไม่ได้มีเพียงคำตอบเดียวเท่านั้น

ข้อสอบตอนที่ 2

ข้อ 3. สมมุติว่านักเรียนมีโอกาสได้สัมภาษณ์คุณชะกาเรีย ยา อมตยา เนื่องในโอกาส “งานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ” ให้เพื่อนในโรงเรียนฟัง

- ใช้ข้อมูลจากบทความ “ชะกาเรีย ยา อมตยา กวีซีไรต์ผู้สร้างฉันทลักษณ์ใหม่”
- เขียนบทสัมภาษณ์ ไม่ใช่บทความ
- เรียบเรียงบทสัมภาษณ์ด้วยภาษาของตัวเอง
- ตั้งคำถามและคำตอบที่น่าสนใจ ชวนติดตาม
- เขียนให้ได้ความยาวโดยไม่เว้นบรรทัดประมาณ หนึ่งหน้า ขึ้นอยู่กับขนาดลายมือ

[20]

